

[Villemoes.]

højtærede Minister har resigeret med Hensyn til det oprindelige Lovforslags § 3, Stk. 3. Nu er den Bestemmelse ude af Verden, derfor har jeg ingen Ønsker om at drille den højtærede Minister, men jeg synes rigtignok, det var en Uhyrlighed, at man skulde følge den unge Mand, hvis han havde været i Lære to Steder.

Jeg har endnu et Par enkelte Bemærkninger om visse Ting i Lovforslaget. Det skal blive ganske kort. I § 3 bestemmes det, forstaar jeg, at nu skal Lærlingens Løn fastsættes efter Overenskomst i Fag, hvor der findes en kollektiv Overenskomst mellem Fagets Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer, og der skal da gives mindst den ved Overenskomsten fastsatte Løn. I øvrigt kan man paa dette Omraade benytte et Nævn. Det er en af de Ting, som er et Led i hele den Udvikling, Socialdemokratiet har ført os ud i. Man ønsker mere og mere det offentlige Indblanding i efterhaanden alt muligt. Det er en noget, som jeg ud fra min almindelige Indstilling over for Samfundshusholdningen er imod. Jeg vil derfor ikke kunne være med til en Udbygning af dette paa en Maade, der efter min Mening endnu ikke skulde være nødvendig.

Herefter bliver det altsaa fastslaaet, at de unge Mennesker skal have en Ferie. Ferie er jo godt, naar den udnyttes paa korrekt Maade. Jeg kan sige, at Feriegivning praktiseres allerede i de allerfleste Virksomheder. I alt Fald har de unge Mennesker paa Kontorer Ferie de allerfleste Steder, men man ønsker paa Trods af, at det saaledes i Almindelighed er gennemført, at faa det lovfæstet, hvad jeg ikke kan se nogen oplagt Nødvendighed for. Ferien skal vare mindst 14 Dage og falde i Tiden fra 1. Maj til 15. September. Jeg vil herom sige, at i meget store Virksomheder maa man søge at fordele disse Ferier saa godt som muligt. Men naturligvis er den herlige Sommertid den Tid, der passer bedst til at holde Ferie i, og det er vel ogsaa i de fleste af den Slags Virksomheder den mest stille Tid. Inden for Byggehaandværket, hvor der ikke kan være 12 Maaneders Arbejde om Aaret, fordi Frost og andre Ting kan genere Virksomheden, bliver det dog akkurat i den travleste Tid, at der obligatorisk skal gives Ferie.

Jeg maa mene, at den Form, man indtil Dato har haft, med frivillig Aftale om Ferie, skulde være tilstrækkelig. Men for mig er dette ikke noget stort Spørgsmaal. Jeg har altid ønsket, at der skulde være et Pusterum i den daglige Trædemølle.

Jeg har spurgt om § 11 og nævner nu § 12. Det, der her omtales, har vi allerede, i alt Fald inden for Handelsforeningerne. Vi har Handelsskoler, som er under Handelsministeriets Overhøjhed. I det hele taget kan det siges, at dette Lovforslag sorterer jo under baade den højtærede Socialminister og den højtærede Handelsminister. Vi har altsaa faglig Undervisning i Handelsskoler og tekniske Skoler, og dette udpensles nu i Lovforslagets § 12. Man gaar her oven i Købet saa vidt, at man kommer med Tommestokken og skal udmaale, om Læremesteren har sin Bopæl inden for en Afstand af 10 km fra Undervisningsbyen. Og saa er man kommet ind paa, at nu skal der holdes op med Undervisningen i ordentlig Tid, for indtil Dato har man mishandlet de unge Mennesker. Herefter maa Undervisningen i de af Handelsministeren anerkendte faglige Skoler ikke finde Sted efter Kl. 20. I den By, i hvis Handelsstands Forening jeg har været Bestyrelsesmedlem i en Snes Aar, har vi allerede for mange Aar siden praktiseret ad Frivillighedens Vej, at Handelslærlinge i deres tredje Handelsskoleaar har haft Lov til at forlade Butik og Kontor et Par Timer midt paa Dagen for at faa den bedst mulige afsluttende Undervisning i Handelsaftenskolen, som den vist hedder. Det er vist ikke indført saa mange Steder, men i Esbjerg er vi saa moderne, at vi har haft det i de sidste 25—30 Aar, og det har virket til megen Tilfredshed for baade Mestre og Lærlinge. Men det er et af de Punkter, som vil kunne volde store Vanskeligheder i en lille Virksomhed, og jeg tror, at hvis man kunde finde en anden Form for en saadan Bestemmelse end den af den højtærede Minister foreslaaede, vilde det være heldigt, idet Vedtagelsen af Lovforslaget med denne Bestemmelse vil betyde, at netop i den travleste Tid maa den unge Mand forlade Virksomheden. Det gælder vel næppe saa meget Butikker, men i nogen Grad Kontorer, hvor Telegrammerne kommer i Løbet af Eftermiddagen og Posten